

Platon imenima to nije razlikovao, ali je razlikovao u stvari, naime, često je sinonimno upotrebljavao imena: mudrosti, znanosti, vještine, razboritosti; smatrao je da je prvenstvena nakan a i svrha filozofije i dijalektike baviti se spoznajom istinskog bića; a kad se spoznaja bavi onim nastalim, u 5. poglavlju *Države*, zove je filodoksijom, »Uopće ne ćemo onda pogriješiti nazivajući takve ljude više filodoksima, nego filozofima.«⁷ I poslije: »One dakle, koji prihvaćaju svako samo pojedino biće, treba zvati filozofima a ne filodoksima.« Tu je razliku uveo već prije na temelju razlike između bića i onog nastalog, kaže naime: »Što je potpuno biće, potpuno je spoznatljivo, a ne-biće na svaki je način potpuno nespoznatljivo.« I odmah: »Ako je već nešto takvo da i jest i nije, ne bi li to bilo u sredini između istinskog bića i onog što ni na koji način nije biće? U sredini. Nije li, dakle, o biću postojala spoznaja, a o ne-biću po nužnosti neznanje? Treba li za ono u sredini tražiti nešto srednje između neznanja i znanja, ako što takvo postoji? Svakako. Ne kažemo li da je nešto mnijenje?« Zatim zaključujući: »Sad se pojavilo ono srednje među njima, što nazivamo mnijenjem.« Isto tako dodaje ono što je njegov spoznatljiv predmet: »Našli smo, dakle, kako se čini, da se mnoga utemelje-

⁷ Kod Petrića ni u grčkom, ni u latinskom citatu rečenica nije upitna (kao u kritičkim grčkim izdanjima).